

РЕШЕНИЕ

№ 29265

гр. София, 06.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
закрито заседание на 06.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **5035** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

Подадена е молба от ответника – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“. [населено място] при Централно управление на НАП, с която се иска да бъде изменено в частта за разносните постановеното по това дело решение. Счита, че не са налице основания да бъде намалено платеното възнаграждение за адвокат – така, както е сторено в решението. Не е налице прекомерност, тъй като платеното възнаграждение съответства на действителната фактическа и правна сложност на делото.

Подадена е молба от ответника и за поправка на очевидна фактическа грешка.

Жалбоподателят оспорва молбата за изменение на решението в частта за разносните. Твърди, че е неоснователна доколкото се е наложило практика за намаляване на разносните.

По отношение на искането за поправка на очевидна фактическа грешка. Настоящият състав намира, че искането е основателно. Видно от мотивите, съдът е възприел, че е налице висящност на спора по отношение на посочените в молбата актове – така, както са индивидуализирани.

По отношение на молбата за изменение на решението в частта за разносните, подадена от ответника. В нея, както и в списъка с разноски, не се сочи материалният интерес; претендира се сумата от 23 895,44 лв. възнаграждение..

Съдът намира, че молбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът не намира основание за промяна на становището си по присъдените разноски. Формирани са мотиви, които напълно се поддържат и няма основание за тяхната промяна. Фактическата и правна сложност на делото, не обуславя юрк.възнаграждение в различен размер от присъдения. Съобразено е и решението на СЕС по дело С-438/22г.

С решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС са изложени съображения, че с оглед

предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага, да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС, в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да не я приложи. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела C-427/16 и C-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 от ДФЕС.

В практиката на ВАС се приема, че високият материален интерес по делата за обжалване на РА не е определящ за размера на възнаграждението на юрисконсулта /определение № 7572/19.06.2024 г. по адм. д. № 1245/2024 г., определение № 6414/27.05.2024 г. по адм. д. № 10326/2023 г./. Дължимото по делото възнаграждение е лишено от обезщетителната му функция, т. к. юрисконсултът не е получил възнаграждение, съизмеримо с възнаграждението при представителство от адвокат. Делото не се отличава с фактическа или правна сложност, различаваща се съществено от обичайните дела от този вид. Процесуалното представителство за органа е в обичайния обем по този вид дела. Няма пречка съдът служебно да намали размера на възнаграждението, като определи такъв под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /В този смисъл Решение № 4125 от 04.04.2024 г. по адм.д. № 9209/2023 Г., I отд. на ВАС; Определение № 12459 от 19.11.2024 г. по адм. дело № 10582/2024 г. на ВАС и др./.

Същевременно, при определяне на възнаграждението съдът е посочил конкретни, предвидени в закона /чл. 78, ал. 5 ГПК/, критерии за определяне на възнаграждение.

Предвид изложеното съдът

РЕШИ:

ДОПУСКА ПОПРАВКА на очевидна фактическа грешка в решение № 25467/26.7.2025 г., постановено по адм.д. № 5035/2024 г. на АССГ както следва

Изразът „ревизионен акт № Р-22221023002872-091-001//04.01.2025 г.“

ДА СЕ ЧЕТЕ

ревизионен акт № Р-22221023002872-091-001//03.01.2025 г.

Изразът решение № 417/21.03.2025 г.

ДА СЕ ЧЕТЕ
№ 417/28.03.2025 г.

ОТХВЪРЛЯ молбата на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“.
[населено място] при Централно управление на НАП за изменение на решение № 25467/26.7.2025
г., постановено по адм.д. № 5035/2024 г. на АССГ в частта за разноси – юрисконсултско
възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от
връчване на преписи на страните.